

gaaet fra nogen længe næret kirkelig Overbeviisning i saa Henseende. Det har jo sikkert fra Begyndelsen været forudsat, at den Maade, man valgte at gaae frem paa, just vilde tjene til Gemhytternes Beroligelse; men for en uheldig Betragtning maatte dette dog vistnok forekomme lidet rimeligt, og, som Erfaringen har viist, tiltog ifkun Spændingen, til liden Vaade for de vigtige Interesser, der her staae paa Spil.

Vilbe man nu alligevel, alt det Anførte uagtet, see bort fra hele Betimeligheds-spørgsmaalet i den Forstand, hvori det ved Regeringens egen Fremfærd har maattet reises, og ene sætte Blikket paa selve Lovforslaget, dets formeentlige Hensigtsmæssighed eller Ikke-Hensigtsmæssighed, saa paatrænger sig vistnok den Bemærkning, at Talen her jo slet ikke er, som ved Loven af Ake April 1855, om en ønskelig Frihed for Individet som saadant, efter Enhvers religiøse Trang, men derimod om en særlig Frihed for Samfund, der efter eget Tykke skulde danne sig udenfor og mod den evangelist.-lutheriske Kirkes almindelige Orden, og dog vilde have Lov til med deres eie-dommelige Ordning at forblive i Folkekirken som Led af denne. Det er derfor ogsaa, saavidt vi formaae at skjønne, ganske uberettiget, naar man vil have Lovforslaget betragtet blot som en Udvidelse, ja endog „meget lempelig Udvidelse“ af Principet i nysnævnte Lov, eller, som det tidligere heed, som et blot og bart „Tillæg“ til denne Lov. Heller ikke er det rigtigt at sige, at bemeldte Lov har ophævet Sognegrænsen som Menighedsgrænse, eftersom Sognegrænsen tværtimod netop fuldkommen er bevaret, uanset at Subdividerne kunne løse Sognebaandet, for at knytte det i en anden Sogmenighed. — Spørgsmaalet er fremdeles ikke, om der i Folkekirken endnu behøves en større Frihed, eller om der ved de kirkelige Forhold er Mangler tilstede, men Spørgsmaalet er, om just det foreliggende Forslag giver den Frihed til Bevægelse, som er den ønskelige og rette, og om det viser Vej til at raade Bod paa de Mangler, som virkelig ere tilstede, eller til at bringe et slybligere Liv ind i den egentlige Folkekirke. — I saa Henseende deler nu Fleer-

tallet ganske vist med Mindretallet den Erkjendelse, at der til det kirkelige Livs Udvi-ling og Fremme bør virkes for den bedst mulige Betjening af det præstelige Embede; men Fleertallet, der i alt Væsentligt kan henholde sig til flere af de Udtalelser, som alt ere fremkomne under Sagens første Behandling, formaaer ikke at indsee, at der for dette Maal udrettes noget Virkeligt derved, at det, medens Alt ellers forbliver uforandret, tilstedes misfor nøiede Minoriteter i Menighederne at sondre sig ud fra de øvrige Menighedsmedlemmer og under en af dem selv valgt Præst at danne nye Menigheder, paa de nærmere Betingelser og med den Stilling i det Hele, som Lovforslaget skulde hjemle. Tykkes det end ad den Vej de saaledes Udsøndrede i Virkeligheden for sig selv at opnaae det, de tilsigtede, saa er det jo dog almindelig erkjendt, at det i alt Fald igjennem en længere Tidsperiode alene kunde blive paa ganske enkelte Steder og under ganske særdeles Omstændigheder, at dette Mid- del lod sig benytte. Det formeentlig Utilfredsstillende maatte altsaa blive tilbage baade for de øvrige Menighedsmedlemmer i de Menig- heder, der paa denne Maade opløstes, og i de mange andre Menigheder rundt omkring, hvor dog Trangen til Forandring kunde være lige- saa stor, men kun Betingelserne fattedes for Midlets Benyttelse, navnlig ved Beboernes Uformuenhed til selv at lønne en egen Præst og bestribe den øvrige dermed forbundne Bes- kostning. Men saa alligevel for at give Afgang til Noget, der kun under ganske særegne Omstændig- heder og for meget Enkelte lod sig opnaae, over- hovedet at ville gribe forandrende ind i Kirkens almindelige Organisation, med en idetmindste i Principet begyndende Opløsning af de hidtil- værende Menighedsforbindelser, der dog upaa- tvivlelig have en dyb Begrundelse i det gjen- sidig Støttende og Hjælpende, som allermindst paa det kirkelige Omraade turde savnes, med Tilveiebringelsen derhos af tvende Slags Me- nigheder og tvende Slags Præster, indbyrdes forskjelligt stillede i den samme Folkekirke, og med den deri liggende Mulighed for en stærkere Udvikling af Mødsætningsforholdet imellem de forskjellige Retninger — skulde dette i